

Sygn. akt V CNP 27/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi A. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt II Ca (...)

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko A. T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2016 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od skarżącej na rzecz powódki 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą pozwanej A. T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 sierpnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna (zob. m.in. postanowienia SN z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt V CNP 57/14, www.sn.pl, z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt I BP 10/13, nie publ., z dnia 28 czerwca 2011 r., sygn. akt II BU 2/11, www.sn.pl). Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącej nie można uznać, by Sąd II Instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone

w skardze przepisy prawa materialnego w postaci wskazywanych przez skarżącą art. 120 § 1 k.p. i art. 100 § 2 pkt 2 i 6 k.p. Sąd Okręgowy orzekł o zindywidualizowanym roszczeniu powódki opartym na art. 23 i art. 24 w zw. z art. 448 k.c., a nie o stosunku prawnym na tle prawa pracy, w szczególności w zakresie wykonywania obowiązków pracowniczych (art. 100 k.p.), czy odpowiedzialności pracodawcy za wyrządzenie przez pracownika szkody osobie trzeciej przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych (art. 120 k.p.). Ponadto czym innym są roszczenia z tytułu naruszenia dóbr osobistych, tj. za wyrządzoną krzywdę, a czym innym roszczenia deliktowe i kontraktowe, których przesłanką jest wyrządzenie szkody. W tym zakresie i w świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można dopatrzyć się rażącego, kwalifikowanego naruszenia przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów, należy na marginesie stwierdzić, że skarżąca powołuje się również na inne liczne naruszenia prawa, w tym prawa materialnego i procesowego, ale wszystkie z nich dotyczą ustalenia faktów lub oceny dowodów, które nie mogą być podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., por. także postanowienia SN z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt V CNP 85/15, www.sn.pl, z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt V CNP 90/12, www.sn.pl, z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt V CNP 55/06, nie publ., z dnia 9 maja 2005 r., sygn. akt V CNP 2/05, www.sn.pl).

Wobec oczywistej bezzasadności skargi, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania ze skargi orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.